

SOPHIE
IRWIN

SEURAPILRI-
NEIDON

opas

ONNEN-
ONGINTAAN

BAZAR

Sophie Irwin

SEURAPIIRI-
NEIDON
OPAS
ONNEN-
ONGINTAAN

SUOMENTANUT JÄNIS LOUHIVUORI

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Jänis Louhivuori
Englanninkielinen alkuteos *A Lady's Guide to Fortune-Hunting*
Copyright © 2022 Irwin Editorial Limited

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-559-7

Taitto Keski-Suomen Sivu Oy
Painettu EU:ssa

*Franille, joka sai minut aloittamaan.
Ja perheelleni, joka sai minut jatkamaan.*

”Charlotte ei ollut koskaan kovinkaan paljon välittänyt miehistä eikä avioliitosta, mutta naimisiinmeno oli silti ollut hänen päämääränsä. Mitä muuta tulevaisuuden turvaa oli vähävaraisella, hyvän kasvatuksen saaneella nuorella naisella? Ja vaikka oli epävarmaa, toisiko avioliitto onnea, se oli kuitenkin miellyttävän varokeino puutetta vastaan.”

JANE AUSTEN: *Ylpeys ja ennakkoluulo,*

SUOM. SIRKKA-LIISA NORKO-TURJA

1

Netley Cottage, Biddington, Dorsetshire, 1818

”Sinäkö *et* mene minun kanssani naimisiin?” neiti Talbot toisti epäuskoisena.

”Pelkään pahoin, että asia on niin”, herra Charles Linfield vastasi kasvoillaan pinnistellyn anteeksipyytävä irvistys, joka voisi olla paikallaan ihmisen tunnustaessa, ettei hän voikaan osallistua ystävänsä syntymäpäiväjuhliin, vaan ei niinkään silloin, kun ollaan purkamassa kaksi vuotta kestänyttä kihlausta.

Kitty tuijotti miestä ymmällään. Katherine Talbot – ystäville ja läheisille tuttaville pelkkä Kitty – ei ollut tottunut olemaan ymmällään. Hänet tunnettiin perheensä keskuudessa ja koko Biddingtonissa pikemminkin nopeasta järjenjuoksustaan ja käytännöllisestä ongelmanratkaisukyvystään. Juuri nyt hän oli kuitenkin hukassa. Hänen ja Charlesin oli määrä avioitua. Hän oli tiennyt sen jo vuosia – mutta eikö se nyt toteutuisikaan? Mitä ihmisen pitäisi sanoa, mitä hänen pitäisi tuntea, kuullessaan sellaisen uutisen? Kaikki oli muuttunut. Ja silti Charles edelleen *näytti* samalta. Hänellä oli yllään samat vaatteet, jotka Kitty oli nähnyt tuhansia kertoja ennenkin, tuohon epäsiistiin tyyliin, joka sopi vain rikkaille: taidokkaasti kirjailtu liivi juoponnapiissa, räikeän värinen solmio, joka näytti pikemminkin mytätyltä kuin solmitulta. Eikö miehen pitäisi edes pukeutua sopivasti tällaiseen tilaisuuteen, Kitty ajatteli tuijottaen tuota kammottavaa solmiota kasvavan närkästyksen vallassa.

Hänen kiukkunsa ilmeisesti välittyi hänen ilmeestään, sillä Charles vaihtoi raivostuttavan anteeksipyytävän ja alentuvan asenteensa koulupojan murjotukseksi.

”Älä turhaan katso minua tuolla tavalla”, mies kivahti. ”Emmehän me olleet sentään lupautuneet toisillemme *virallisesti*.”

”Lupautuneet toisillemme virallisesti?” Kittyn temperamentti kuohahti, ja hän käsitti olevansa raivoissaan. Mokokakin parantumaton nilkki. ”Me olemme puhuneet avioliitosta viimeiset kaksi vuotta. Viivyttelimme näin kauan vain äitini kuoleman ja isäni sairauden vuoksi! Sinä *lupasit* minulle – lupasit minulle niin monia asioita.”

”Pelkkiä lasten puheita”, Charles väitti vastaan ja lisäsi sitten jääräpäisesti: ”En kai minä olisi voinut purkaa kihlausta silloin, kun isäsi kolkutteli kuoleman ovia. Eihän se olisi ollut lainkaan sopivaa.”

”Mutta nyt kun hän on kuollut ja maannut haudassa vasta kuukauden, saatoit viimein antaa minulle rukkaset?” Kitty huomautti myrkyllisesti. ”Sekö sinusta oli *sopivaa*?”

Charles haroi tukkaansa ja vilkuili ovelle.

”Meidän on turha keskustella tästä, kun olet tuollaisella tuulella”, hän sanoi kuin ankarasti koeteltu mies, joka yrittää vimmattusti pitää kiinni kärsivällisyytensä rippeistä. ”Ehkä minun pitäisi lähteä.”

”Lähteä? Et voi pudottaa tuollaista uutista ilman selitystä. Vielä viime viikolla, kun me tapasimme, sovimme menevämmme naimisiin toukokuussa – vajaan kolmen kuukauden päästä.”

”Ehkä minun olisi pitänyt turvautua kirjeeseen”, Charles mutisi itsekseen tuijottaen kaihoisasti oven suuntaan. ”Maryn mielestä näin oli parasta, mutta minusta kirje olisi ollut yksinkertaisempi. En pysty ajattelemaan kunnolla, kun sinä huudat minulle.”

Kitty työnsi ärtymyksensä sivuun ja keskittyi aidon metsästäjän tavoin vain tähän tärkeään tiedonmuruseen.

”Maryn?” hän toisti terävästi. ”Mary Spencerinkö? Mitä teke- mistä neiti Spencerillä on tämän kanssa? En edes tiennyt, että hän on palannut Biddingtoniin.”

”Aah, niin, no, hän on, siis palannut”, herra Linfield änkytti samalla, kun hikipisarat kihosivat hänen otsalleen. ”Äitini kutsui hänet joksikin aikaa meidän luoksemme. Siskoilleni tekee hyvää saada naispuolisia tuttavita.”

”Ja sinä keskustelit neiti Spencerin kanssa meidän kihlauk- semme purkamisesta?”

”Ah, kyllä, niin. Hän suhtautui tilanteeseen kovin myötä- tuntoisesti – meidän *kummankin* tilanteeseen – ja minun on pakko sanoa, että tuntui hyvältä... päästä puhumaan jonkun kanssa asiasta.”

Tovin hiljaisuus. Sitten, lähes huolettomaan sävyyn: ”Herra Linfield, aiotteko te kosia neiti Spenceriä?”

”En! Tai siis tarkoitan... että me olemme jo... Joten ajattelin, että minun on parasta... tulla tänne...”

”Ymmärrän”, Kitty sanoi, ja niin hän ymmärsikin. ”Siinä ta- pauksessa minun lieene syytä onnitella teitä itsevarmuudestanne, herra Linfield. On melkoisen rohkea teko kosia naista, kun on vielä kihloissa toisen kanssa. Bravo.”

”Sinä teet näin aina!” herra Linfield nurisi keräten itseensä lopultakin hieman rohkeutta. ”Väännät kaiken nurinperin, kunnes ihminen ei enää tiedä, miten päin mikäkin kuuluu. Etkö tullut ajatelleeksi, että tahdoin säästää sinun tunteitasi, kun en halunnut kertoa sinulle totuutta? Jos nimittäin aion luoda uraa politiikassa, en voi mennä naimisiin *sinunlaisesi* naisen kanssa.”

Charlesin halveksiva sävy pöyristytti Kittyä. ”Mitä tuo oli tarkoittavanaan?” hän tivasi.

Mies levitteli käsiään kuin kehottaen häntä katsomaan ympärilleen. Kitty ei katsonut. Hän tiesi, mitä näkisi, sillä hän oli seis- syt tässä huoneessa elämänsä jokaisena päivänä. Kuluneet tuolit kyhjäyttivät takan luona kuin lämpöön hakeutuen; aikoinaan niin

tyylikäs takanedusmatto oli nyt koinsyömä ja nuhjuinen; hyllyt, joissa oli aiemmin ollut kirjoja, seisoivat tyhjillään.

”Vaikka me elämme samassa kylässä, olemme peräisin eri maailmoista.” Charles viittoi jälleen ympärilleen. ”Minä olen herraskaista sukulinjaa! Ja äiti ja neiti Spencer ovat auttaneet minua käsittämään, ettei minulla ole varaa *epäsäätyiseen* avioliittoon, jos mielin luoda itselleni nimeä.”

Kitty ei ollut koskaan ollut yhtä tietoinen sydämensä lyönneistä kuin nyt, kun ne rummuttivat niin kovaa hänen korvissaan. Hän oli siis *epäsäätyinen!*

”Herra Linfield”, hän sanoi hiljaisella mutta purevalla äänellä. ”Älkäämme jättäkö välillemme valheita. Teillä ei ollut mitään ongelmia meidän kihlauksemme suhteen ennen kuin kohtasitte sievän neiti Spencerin uudelleen. Vai muka herraskaista sukulinjaa! Enpä olisi odottanut teidän perheeltänne näin epäherras- miesmäistä käytöstä. Ehkä minun onkin syytä olla iloinen, että paljastitte kunniaattomuutenne ennen kuin oli liian myöhäistä.”

Kitty kohdisti jokaisen iskun yhtä tarkasti ja voimakkaasti kuin nyrkkeilijä Jackson, ja Charles – tästä lähtien ikuisesti herra Linfield – horjahti niiden voimasta taaksepäin.

”Kuinka sinä voit sanoa noin?” mies kysyi kauhuissaan. ”Siinä ei ole mitään *epäherras- miesmäistä*. Sinähän äidyt vallan hysteeriseksi.” Herra Linfield hikoili raskaasti ja kiemurteli kiusaantuneena. ”Tahdon, että pysymme hyvinä ystävinä. Sinun täytyy ymmärtää, Kit...”

”*Neiti Talbot!*”, Kitty korjasi jäätävän kohteliaasti. Raivonkir- kaisu ravisteli hänen kehoaan, mutta hän hillitsi itsensä ja osoitti terävällä eleellä oven suuntaan. ”Suokaa anteeksi, kun pyydän teitä saattamaan itsenne ulos, herra Linfield.”

Mies nyökäytti nopeasti päätään ja pakeni halukkaasti ja taakseen katsomatta.

Kitty seisoi hetken hievahtamatta ja pidätti hengitystään kuin voisi siten estää katastrofia paisumasta yhtään enempää. Sitten hän asteli ikkunaan, josta aamuaurinko virtasi sisään, painoi

päänsä lasia vasten ja hengitti hitaasti ulos. Ikkunasta oli esteetön näkymä puutarhaan: narsissit alkoivat kukkia, vihannesmaa oli vielä rikkaruohojen peitossa, ja kanat nokkivat siellä täällä maata toukkia etsien. Elämä ulkona jatkui, mutta tällä puolella ikkunaa kaikki oli säpäleinä.

He olivat yksin. Täysin ja äärimmäisen yksin, vailla ketään, kenen puoleen kääntyä. Äiti ja isä olivat poissa, eikä Kitty voinut pyytää heiltä neuvoa tässä mitä murheellisimmassa tilanteessa, jossa olisi tarvinnut sitä enemmän kuin koskaan. Ei ollut ketään, johon hän voisi turvautua. Pakokauhu paisui hänen sisällään. Mitä hän nyt tekisi?

Hän olisi voinut viipyä siinä asennossa tuntikausia, ellei häntä olisi keskeyttänyt hänen nuorin sisarensa, kymmenvuotias Jane, joka säntäsi hetkeä myöhemmin huoneeseen kuninkaallisen viestintuojan tärkeydellä.

”Kitty, *missä* on Cecilyn kirja?” sisko tivasi.

”Se oli eilen keittiössä”, Kitty vastasi kääntämättä katsettaan puutarhasta. Artisokkamaa täytyisi kitkeä iltapäivällä, sillä pian koittaisi kylvöaika. Hän kuuli taustalta, kun Jane toisti hänen sanansa Cecilylle.

”Hän on jo katsonut sieltä”, kuului vastaus.

”Katsokoon uudestaan.” Kitty huitaisi kärsimättömästi kädellään.

Ovi avautui ja sulkeutui pamahtaen. ”Hän sanoo, ettei se ole siellä ja suuttuu, jos olet mennyt myymään sen, sillä se oli lahja pastorilta.”

”Voi hyvänen aika”, Kitty kivahti. ”Kerro Cecilylle, etten voi etsiä hänen typerää pastorilta saatua kirjaansa, koska minut on juuri hylätty ja tarvitsen pienen hetken toipumiseen, ellei se ole liikaa vaadittu!”

Heti kun Jane oli välittänyt tämän epätavallisen viestin Cecilylle, koko talo – Kittyn kaikki neljä siskoa ja Bramblekoira – ilmestyivät välittömästi salonkiin täyttäen sen metelillä.

”Kitty, mikä se juttu herra Linfieldin torjunnasta oikein on? Tekikö hän oikeasti niin?”

”Minä en koskaan pitänyt hänestä, hän taputti minua päähän kuin lasta.”

”Minun kirjani *ei* ole keittiössä.”

Kitty kertoi heille kaiken niin lyhyesti kuin suinkin pystyi, pää edelleen ikkunaan nojaten. Seurasi hiljaisuus, kun Kittyn siskot tuijottivat epävarmasti toisiaan. Hetken kuluttua Jane – joka oli ehtinyt jo pitkästä – asteli natisevan vasaraklaveerin luokse ja rikkoi hiljaisuuden hakkaavan hilpeällä sävelmällä. Jane ei ollut koskaan saanut soittotunteja mutta korvasi lahjakkuuden puutteen innolla ja voimalla.

”Hirvittävää”, yhdeksäntoistavuotias Beatrice, joka oli sekä iältään että luonteeltaan lähimpänä Kittyä, sanoi viimein kauhistuneena. ”Voi, Kitty-kulta, olen niin pahoillani. Sydämesi on varmasti murtunut.”

Kitty käänsi terävästi päätään. ”Murtunut? Siitä tässä ei ole kyse laisinkaan. Me olemme tuhon omia nyt, kun avioliitto herra Linfieldin kanssa on peruuntunut. Isä ja äiti jättivät meille tämän talon mutta myös hämmästyttävän suuren velkataakan. Luotin siihen, että Linfieldin varallisuus pelastaisi meidät.”

”Olisitko mennyt herra Linfieldin kanssa naimisiin hänen *omaisuutensa* takia?” Cecily kysyi tuomitsevilla äänellä. Kahdeksäntoistavuotias Cecily oli perheen älykkö, ja hänen siskonsa pitivät hänen moraalintajuaan varsin ylikehittyneenä.

”No, en ainakaan hänen suoraselkäisyytensä tai herrasmiesmäisen kunniantuntonsa tähden”, Kitty vastasi katkerasti. ”Kunpa olisin ymmärtänyt kiirehtiä asioita. Meidän ei olisi pitänyt lykätä häitä äidin kuollessa. Tiesin, että pitkästä kihlauksesta voisi koitua ongelmia. Kun ajattelenkin, että se tuntui isästä sopimattomalta!”

”Kuinka paha tilanne on?” Beatrice kysyi. Kitty tuijotti häntä hetken hiljaa. Kuinka hän voisi kertoa? Kuinka hän pystyisi selittämään, mitä kaikkea oli odotettavissa?

”Se on... vakava”, hän vastasi varovasti. ”Isä kiinnitti talon uudelleen erälle varsin pahamaineisille ihmisille. Olen pitänyt heidät toistaiseksi loitolla myymällä tavaroitamme – kirjoja, hopeita, osan äidin koruista –, mutta he palaavat takaisin kesäkuun ensimmäisenä päivänä, ja siihen on vain neljä kuukautta. Jos meillä ei ole silloin kylliksi rahaa tai ainakin todisteita siitä, että kykenemme maksamaan heille, silloin...”

”... me joudumme lähtemään täältä? Mutta tähän on meidän kotimme.” Harrietin huuli vapisi. Hän oli sisarista toiseksi nuorin ja vielä herkempi kuin Jane, joka oli lakannut nyt soittamasta ja istui jakkaralla hiljaa tilannetta seuraten.

Kittyllä ei ollut sydäntä kertoa, että totuus oli vielä paljon sitäkin pahempi. Netley Cottagen myynti kattaisi hädin tuskin heidän velkansa, eikä heille jäisi sen jälkeen mitään, minkä varassa elää. Kun heillä ei olisi paikkaa, minne mennä, eikä tulonlähdettä, tulevaisuus näytti synkältä. Heille ei jäisi muuta vaihtoehtoa kuin erkaantua toisistaan. Jos heillä olisi onnea, Kitty ja Beatrice voisivat saada pestin sisäkkönä tai kamarineitona Salisburysta tai jostakin läheisestä isommasta kaupungista. Cecily, niin, Kittyn oli vaikea kuvitella, että Cecily suostuisi tekemään työtä kenenkään alaisena, mutta opintojensa ansiosta tämä voisi päästä johonkin kouluun. Ja Harriet – voi, miten nuori tämä olikaan – joutuisi tekemään samoin kuin vanhimmat sisaret. Entä sitten Jane... Rouva Palmer kaupungissa oli kyllä häijyluonteinen, mutta oli aina suhtautunut suopeasti Janeen. Ehkä hän suostuisi ottamaan Janen luokseen, kunnes tämäkin olisi kyllin vanha pääsemään töihin.

Kitty kuvitteli heidät kaikki, hänen siskonsa, erossa toisistaan ja kohtalon armoilla. Olisivatko he enää koskaan yhdessä niin kuin nyt? Ja mitä jos tilanne äityisi pahemmaksi kuin tämä jo nyt varsin ankea skenaario? Kuvat heistä yksinään, nälkäisinä ja epätoivoisina välähtelivät hänen silmissään. Kitty ei ollut vuodattanut ainuttakaan kyyneltä herra Linfieldin takia – mies ei ollut hänen kyyneliensä arvoinen – mutta nyt hänen kurk-

kuaan kuristi. He olivat menettäneet jo niin paljon. Kitty oli joutunut kertomaan siskoilleen, ettei äiti parantuisi koskaan. Hän oli joutunut välittämään heille uutisen isän kuolemasta. Kuinka hän voisi kertoa nyt, että pahin oli vielä edessä? Hän ei löytänyt sanoja. Hän ei ollut samanlainen kuin heidän äitinsä, joka oli loihtinut tyynnyttäviä sanoja tyhjistä kuin taikuri, eikä kuin heidän isänsä, joka oli vakuutellut heille aina niin itsevarmasti, että kaikki oli hyvin, että häntä oli ollut pakko uskoa. Ei, Kitty oli perheen ongelmanratkoja, mutta tämä oli liian suuri ongelma, jotta sen voisi päihittää silkalla tahdonvoimalla. Hän toivoi kiihkeästi, että joku voisi auttaa häntä kantamaan tätä taakkaa hänen kanssaan, sillä kuorma oli raskas kahdenkymmenen vuoden ikäiselle naiselle. Mutta ketään ei ollut. Hänen siskojensa katseet kohdistuivat häneen nytkin varmoina siitä, että hän järjestäisi kaiken. Kuten hän oli aina tehnyt.

Ja niin hän tekisi vastakin.

Märehtimisen aika oli ohi. Hän ei suostuisi – ei saattaisi – lanmistua niin helposti. Hän nielaisi kyyneleensä ja ryhdistäytyi.

”Kesäkuun ensimmäiseen päivään on yli neljä kuukautta”, hän sanoi lujasti ja siirtyi pois ikkunasta. ”Uskon, että siinä on riittävästi aikaa merkittäviin tekoihin. Jos sain Biddingtonin kokoisessa kaupungissa haaviini rikkaan sulhasen – vaikka hän osoittautuikin lurjukseksi – on täysin mahdollista, että sama onnistuu toistekin.”

”Lähistöllä ei taida asua ketään toista rikasta miestä”, Beatrice huomautti.

”Aivan niin!” Kitty vastasi hilpeästi ja katse epätavallisen kirkaana. ”Siksi minun täytyykin suunnata tieni hedelmällisemmille maille. Beatrice, sinä olet nyt vastuussa täällä, sillä minä lähdän Lontooseen.”

2

Ei ole harvinaista törmätä ihmisiin, joilla on tapana tehdä eriskummallisia päätöksiä. Harvinaisempaa on kuitenkin kohdata ihmisiä, joilla on tapana myös toteuttaa ne. Neiti Kitty Talbot kuului tähän jälkimmäiseen ryhmään.

Vain kolme viikkoa tuon synkän aamun jälkeen Netley Cottagen salongissa Kitty ja Cecily rämistelivät postivaunuissa kohti Lontoota. Kolme päivää kestävä matka oli epämukava. He keikkuivat penkeillä sekalaisen ihmisporukan ja siipikarjan seassa. Dorsetshiren maaseutu häipyi hiljalleen näkyvistä, kun he ohittivat kreivikunnan toisensa jälkeen. Kitty tuijotti suurimman osan ajasta ulos ikkunasta – ensimmäisen päivän lopussa hän oli kauempana kotoaan kuin koskaan aiemmin.

Kitty oli tiennyt jo kauan, että hänen täytyisi mennä rikkaisiin naimisiin, mutta hän oli uskonut voivansa silti jäädä asumaan lähelle Biddingtonia ja perhettään, kun hänen äitinsä oli suunnitellut ja toteuttanut kihlauksen Linfieldin perheen pojan kanssa. Äidin kuolemaa seuranneina viikkoina ja kuukausina Kitty oli tuntenut yhä syvempää kiitollisuutta siitä, että hänen tulevaisuutensa oli turvattu lähistöllä asuvan herra Linfieldin kumppanina. Synkimpinä hetkinä tieto siitä, ettei hän joutuisi lähtemään perheensä luota, oli ollut suurenmoinen lahja. Mutta nyt hän oli joutunut jättämään taakseen melkein koko sisarkarttaan. Ahdistuksen möykky kasvoi hänen rinnassaan jokaisella maililla, joka jäi postivaunujen ja Biddingtonin väliin. Tämä oli oikea päätös – ainoa päätös –, jonka Kitty oli kyennyt tekemään

perheensä puolesta. Mutta tuntui niin kovin väärältä joutua olemaan erossa heistä.

Mikä hölmö hän oli ollut luottaessaan herra Linfieldin kunniantuntoon. Hän ei vielääkään ymmärtänyt, kuinka tämä oli voinut lakata rakastamasta häntä niin lyhyessä ajassa. Neiti Spencer oli kyllä sievä mutta tyhmä kuin saapas; Kitty ei ymmärtänyt, miten kihlaus oli voinut tapahtua niin lyhyessä ajassa. Hän oli sitä paitsi ollut siinä luulossa, ettei Linfieldin muu perhe ollut kovin ihastunut neiti Spenceriin. Mitä häneltä oli jäänyt huomaamatta?

”Mikä *hölmö*”, hän sanoi uudestaan, tällä kerralla ääneen. Cecily loi häneen loukkaantuneen katseen hänen vierestään, ja hän lisäsi: ”Et siis sinä, vaan minä. Tai pikemminkin herra Linfield.”

Cecily palasi tuhahtaen kirjansa pariin. Kun pastorin hänelle lahjoittama paksu opus oli löytynyt, Cecily oli halunnut välttämättä ottaa sen mukaansa, vaikka Kitty oli huomauttanut, että sen kokoinen ja painoinen kirja ei ollut välttämättä paras matkakumppani sadan mailin reissulle.

”Haluatko, että minulla on kaikin tavoin surkea olo?” Cecily oli kysynyt dramaattisesti. Rehellinen vastaus juuri sillä hetkellä – Kittyn seisossa kasvot helottaen siskonsa valtavan matkailukun ääressä – oli ollut *kyllä*, mutta Kitty oli antanut periksi ja joutui nyt raahaamaan järjetöntä lastia Lontooseen saakka. Hän kirosi jälleen isänsä naurettavaa ja kallista päätöstä lähettää Cecily kahdeksi vuodeksi Bathiin nuorten naisten sisäoppilaitokseen. Päätöksen pontimina oli ollut ainoastaan pitää yllä samaa tasoa kuin paikallinen maalaisaateli – etenkin Linfieldit. Eikä Cecily ollut tuntunut kartuttaneen koko aikana mitään muuta kuin paisuneen käsityksen omasta älyllisestä ylemmydestään. Ja vaikka Cecily oli puolustanut kirjan mukaan ottamista kiihkeästi, hän ei ollut juuri lukenut sitä vaan piinasi sen sijaan Kittyä samoilla kysymyksillä, jotka olivat askarruttaneet häntä koko matkan.

”Ymmärsitkö aivan varmasti oikein sen, mitä Dorothy-täti kirjoitti kirjeessään?” hän kuiskasi ottaen viimein onkeensa Kittyn toistuvista nuhteluista, ettei heidän pitäisi jakaa yksityisasiaitaan koko vaunun kanssa.

”Kuinka muutenkaan sen olisi voinut ymmärtää?” Kitty suhisi takaisin, ei täysin vailla ärtymystä. Hän huokaisi, tyynnytti äänensä ja selitti jälleen kerran kärsivällisyyttä varsin oivallisesti jäljitellen: ”Dorothy-täti tunsi äidin, kun he olivat töissä Lyceum-teatterissa. He olivat erittäin läheiset – äidillä oli tapana lukea hänen kirjeitään meille ääneen, muistatko? Kirjoitin hänelle ja pyysin apua, ja hän on luvannut esitellä meidät Lontoon seurapiireille.”

Cecily puhahhti.

”Kuinka voit olla varma, että hän on kunniallinen nainen, jolla on kristillinen moraalintunto? Mitä jos päädyimme suoraan paheiden pesään?”

”Minusta tuntuu, ettei pastorin seurassa viettämäsi aika ole tehnyt sinulle hyvää”, Kitty ilmoitti ankarasti. Mutta hänkin elätteli mielessään tiettyjä pelkoja Dorothy-tädistä, vaikka äiti oli aina vannonut tämän olevan hyvin kunniallinen. Hän ei kuitenkaan aikonut uskoutua peloistaan Cecilylle, koska Dorothy-täti oli heidän ainoa vaihtoehdonsa. ”Dorothy-täti on ainoa tuntemamme ihminen, joka asuu Lontoossa. Isän kaikki sukulaiset asuvat mantereella, eivätkä he muutenkaan suostuisi auttamaan meitä. Ja Dorothy-täti maksoi ystävällisyyttään meidän matkamme. Emme voi nakella niskojamme hänen avulleen.”

Cecily ei vieläkään näyttänyt vakuuttuneelta, ja Kitty nojautui huokaisten penkin selkänojaa vasten. Kumpikin heistä olisi suonut Beatricen lähtevän Kittyn mukana Lontooseen, mutta Dorothy-tädin kirjeen lopussa oli ollut selkeä kehoitus: *Ota sievin siskosi mukaan.* Ja koska Beatricessa oli tällä hetkellä hänen omien sanojensa mukaan puolet tyttöä, puolet otsaa, ja Cecily sattui olemaan herttaisella tavalla sievä – joka ominaisuus oli ristiriidassa hänen murjottavan mielenlaatunsa kanssa

– valinta oli osunut häneen. Kitty toivoi, ettei haittaisi, että Cecily oli myös tavattoman tylsä. Mutta hän lohduttautui sillä, että Beatrice oli paljon parempi huolehtimaan talousasioista ja nuoremmista sisarista pastorin vaimon tarkkaavaisen katseen alla. Jos Cecy olisi jäänyt sijaan kotiin, ei heillä palattuaan olisi enää ollut taloa säilytettäväksi. ”Olen edelleen sitä mieltä, että meidän olisi parasta etsiä rehellistä, palkitsevaa työtä”, Cecily huomautti. ”Koulutukseni ansiosta minusta tulisi oivallinen kotiopettajatar.”

Kitty pohti hetken sitä kauhistuttavaa vaihtoehtoa, että perheen raha-asiat olisivat Cecilyn varassa.

”Voi olla”, hän sanoi hiljaisella, harkitsevalla äänellä, ”mutta kotiopettajatar ei tienaa kuin viisisataakolmekymmentä puntaa vuodessa, eikä se valitettavasti riitä alkuunkaan. Nopein reitti pois tästä sotkusta on se, että minä menen naimisiin jonkun rikkaan miehen kanssa.”

Cecily avasi suunsa luultavasti lausuakseen taas uuden tuomitsevan mutta täysin hyödyttömän kommentin, mutta ennen kuin hän ehti sanoa mitään, pikkupoika seuraavalla penkillä ilmoitti äidilleen kovaan ääneen: ”Äiti, me olemme perillä!”

Ja totta tosiaan, kun he kurkistivat ulos ikkunasta, he näkivät horisontissa laajalle rönsyilevän Lontoon, jonka pitkät savukiehkurat kohosivat taivaalle kuin merkkitulet. Kitty oli kuullut Lontoosta niin kovin monia tarinoita; heidän vanhempansa olivat puhuneet siitä haikeasti kuin menettämästään hyvästä ystävästä. He olivat kertoneet Kittyille Lontoon mahtipontisuudesta, kauneudesta ja kuninkaallisuudesta, kiireisestä hälystä ja monista mahdollisuuksista. Kaupunkien kuningattareksi he olivat sitä kutsuneet. Kitty oli jo kauan janonnut päästä näkemään omin silmin tämän vieraan maan, joka oli ilmeisesti ollut hänen vanhempiansa ensirakkaus – ja todellinen koti. Kun he sitten saapuivat vähitellen varsinaiseen kaupunkiin, Kittyn ensimmäinen vaikutelma siitä oli... likainen. Nokea oli kaikkialla, piipuista kohosi savua korkealle taivaalle, kaduilla lojui hevosten jätök-

siä. Likainen ja – *sekava*. Kadut törmäilivät töykeästi toisiinsa ennen kuin lähtivät mutkittelemaan eri suuntiin. Rakennukset kumartelivat ja kyhöttivät omituisissa kulmissa – rakennukset, jotka eivät olleet aina neli- tai suorakulmaisia vaan kuin lapsen häthätää piirtämiä. Kaupunki oli tosiaan kiireinen ja hälisevä, ja änekäs – niin kovin änekäs! Renkaiden ja kavioiden kirs-kuntaa ja kopsetta, kauppiaiden huutoja ja kaikkialla jatkuvaa kiirettä, kiirettä, kiirettä. Lontoo oli änekäs ja sekava ja likainen ja huomiota ja arvostusta vaativa ja niin kovin...

”*Suurenmoinen*”, Kitty hengähti. ”Cecily, me olemme vihdoin perillä.

He vaihtoivat Piccadillyssä postivaunuista vossikkaan, joka vei heidät Dorothy-tädin asunnolle Wimpole Streetille. Kitty ei osannut vielä tehdä eroa Lontoon hyvä- ja huonomaineisten alueiden välillä mutta ilahtui nähdessään, että vaikka Dorothy-tädin katu ei ollut yhtä loisteliaa kuin ne, joiden varrella oli kohonnut ylväitä kartanoita, se vaikutti kyllin kelvolliselta ollakseen aiheuttamatta hänelle häpeää. Hevoskärryt pysähtyivät kapean kaksikerroksisen talon eteen, joka oli puristuksissa kahden samanlaisen talon välissä, ja kun Kitty oli luovuttanut ajurille kolikon, he nousivat jyrkät portaat ylös ja koputtivat oveen. Avaamaan tuli sisäkkö, jolla oli räiskyvän punainen tukka – miten miellyttävää nähdä, että Dorothy-tädillä oli oikeita palvelijoita –, ja heidät johdatettiin pieneen salonkiin, jossa kunnioitettu täti heitä jo odotti.

Vaikka Kitty oli torjunut Cecilyn epäilyt matkan varrella, hän oli salaa pelännyt, että heitä vastassa olisi räikeästi ehostettu naisihminen koomisine peruukkeineen, remakoine nauruineen ja kostutettuine alushameineen – aivan toista kuin Kitty toivoi. Mutta hän helpottui nähdessään komean ja muodikkaan naisen, jonka kurvikas vartalo oli sullottu siististi kyyhkynharmaaseen päiväpukuun. Naisen harmaat kiharat olivat peittämättömät, mutta epämuodollinen tyyli puki häntä – hänen silmissään oli ovela pilke, joka sopisi huonosti hillityn hilkan tai leskenmyssyn

alle. Dorothy-täti nousi seisomaan ja tarkkaili heitä dramaattisen tummien kulmiensa alta. Kitty ja Cecily pidättivät henkeään epätavallisen hermostuneina. Sitten – hymy. Nainen ojensi kaksi korujen koristelemaa kättään.

”Kultaseni, muistutatte niin paljon äitiänne”, hän sanoi. Ja he heittäytyivät hänen syliinsä.

Dorothy-täti oli mahduttanut monia elämiä ja rooleja viidenkymmenen vuoden ikäänsä. Näyttelijättärenä hän oli iloinnut monitahoisesta ja hohdokkaasta urasta näyttämöllä, ja näyttämön ulkopuolella hän oli viihdyttänyt eräitä Lontoon avokätisimpiä herrasmiehiä. Kartutettuaan varsin huomattavan summan rahaa tällä tavalla hän oli neljäkymmentäyksi vuotta täytettyään värjännyt tulipunaiset hiuksensa tummanruskeiksi ja lahjoittanut itselleen uuden nimen ja uudet tavat ryhtyen varakkaaksi leskirouva Kendalliksi. Rouva Kendallina hän ryhtyi nauttimaan erilaisesta elämäntavasta parempien piirien reunamilla ja vieraili päiväsaikaan taloissa, joissa oli nuorena neitona viettänyt ainoastaan iltojaan. Kitty oli pelännyt, että Dorothy-tädin seipetty menneisyys voisi aiheuttaa ongelmia – näyttelijättäriähän ei pidetty järkevänä kunniallisina –, mutta tädin käytös antoi selvästi ymmärtää, miten perusteellinen ja harkittu muutos kunnialliseksi ladyksi oli ollut. Nyt Kitty oli varmempi, että täti pystyisi johdattamaan heidät Lontoossa seuraavien vaiheiden läpi ja opastamaan Kittyä viisaasti tämän tavoittellessa rikasta miestä. Kittyllä olisi ollut tuhat kysymystä tädilleen, mutta ensimmäisinä yhteisinä tunteinaan he puhuivat ainoastaan heidän äidistään.

”Olisin niin mielelläni tullut hautajaisiin”, rouva Kendall kertoi kiihkeästi. ”Haluan että tiedätte sen. Mutta isänne ajatteli... ettei se olisi välttämättä viisasta.”

Kitty ymmärsi tämän epämääräisen selityksen oikein hyvin. Paremmassa maailmassa olisi ollut ihanaa, jos Dorothy-täti olisi ollut sellaisella hetkellä heidän luonaan – kertomassa tarinoita

äidin entisestä elämästä, jotta he olisivat saaneet oppia äidistä uusia asioita, vaikka tämä olikin jo poissa. Mutta herra Talbot oli ajatellut perheen etua pitäessään Dorothy-tädin loitolla. Sillä tädin läsnäolo olisi voinut herättää kysymyksiä, ja joidenkin asioiden oli parasta pysytellä menneisyydessä.

”Se oli kaunis päivä”, Kitty vastasi sen sijaan ja karautti kurkkuun. ”Kirpeä ja viileä. Äiti olisi rakastanut sitä.”

”Hän ei kerta kaikkiaan voinut pysytellä sisällä, kun taivas oli kirkas”, Dorothy-täti sanoi surullinen mutta aito hymy huulillaan. ”Minä päivänä tahansa.”

”Minä luin hautajaisissa kohdan *The Book of the Duchessista* – se oli hänen lempirunonsa”, Cecily puuttui puheeseen. Kukaan ei ollut tietenkään ymmärtänyt siitä sanaakaan, Kitty mietti itsekseen. Mutta Cecily oli lukenut sen selkeällä äänellä ja hyvin.

He viettivät monta tuntia muistoja vaihtaen, heidän tuolinsa hivuttautuivat lähemmäs toisiaan ja kätensä tarttuivat aina välillä toisiinsa heidän lähentyessään toisiaan sillä varmalla, järkähtämättömällä tavalla kuin ainakin ihmiset, jotka ovat kokeneet suuren yhteisen menetyksen. Kun keskustelu kääntyi lopulta Kittyn purkautuneeseen kihlaukseen, taivas oli muuttunut pimeäksi.

”Teit oikein, kun tulit, kultaseni”, Dorothy-täti vakuutti Kittyille kaataen heille reilut lasilliset ratafia-likööriä. ”Lontoo on juuri oikea paikka. Olisi katastrofi turvautua tällaisella hetkellä Bathiin tai Lyme Regisiin. Voitte pitää minua hyvänä haltijatarkumminanne. Olen aivan varma, että löydämme teille kummallekin erinomaisen sopivat sulhaset jo parissa viikossa.”

Cecilyn huomio – joka oli herpaantunut joksikin aikaa – sin-gahti takaisin nykyisyyteen. Hän katsoi Kittyä suurin syyttävin silmin.

”Dorothy-täti, vain minä olen etsimässä sulhasta”, Kitty ilmoitti tiukasti. ”Cecily on liian nuori.”

Dorothy-täti näytti hämmästyneeltä. ”Oletko aivan varma? Eikö olisi viisasta etsiä aviomiehet teille molemmille?”

”Aivan varma”, Kitty vakuutti, ja Cecily hengähti huojentuneena.

Dorothy-täti ei näyttänyt vakuuttuneelta mutta toipui miltei heti. ”Hän voinee siinä tapauksessa auttaa meitä virittämään ansoja!” täti julisti. ”Mutta ensin meillä on paljon tekemistä. Meidän täytyy huolehtia teidän vaatteistanne, hiuksistanne ja teidän...”, täti huitaisi kädellään tavalla, joka tuntui käsittävän kaiken heissä. ”Eikä meillä ole päivääkään hukattavana – kausi alkaa tuota pikaa.”

YKSI VIEKAS NEITO KÄÄNTÄÄ SEURAPIIRIKAUDEN PÄÄLAELLEEN

Kitty Talbot tarvitsee paljon rahaa. Tai, itse asiassa hän tarvitsee aviomiehen, jolla on paljon rahaa, onhan kuitenkin vuosi 1818 eikä nainen voi päättää omasta varallisuudestaan. Kittyllä on vain kaksitoista viikkoa aikaa selvittää isänsä jättämistä veloista ja pelastaa perheen tulevaisuus. Onneksi Kitty Talbot ei ole koskaan kaihtanut haasteita. Niinpä hän lähtee kotoaan kohti koko Englannin vaarallisinta taistelulenttää: Lontoon seurapiirikautta.

Kitty ei kenties ole kaikista jalosukuisin tai sivistynein, mutta hän on ehdottomasti määrätietoisin, ovelin ja kekseliäinen. Hän myös tietää, ettei tehtävä ole helppo. Yhtä riskiä hän ei kuitenkaan osaa nähdä ennalta: karismaattista lordi Radcliffea. Maailmaa nähnyt Radcliffe näkee suoraan Kittyn suunnitelman läpi ja asettuu poikkiteloin tämän tielle.

Sophie Irwinin esikoisteos *Seurapiirineidon opas onnenongintaan* on kupliva, älykäs ja hurmaava romaani, joka iskee jokaiseen Bridgerton-faniin kuin korkokenkä juhlatanssiaisten parkettiin.